

[Lønger]

»Vil ministeren oplyse, hvilke andre steder i verden end i Danmark der er anvendt LSD på samme måde som på Frederiksberg hospital (dvs. uden eller med en minimal psykoterapi), samt hvilke af disse steder der fortsat anvendes LSD på denne måde, da Frederiksberg hospital i 1960 tog denne metode i brug?«

Supplerende svar (30/8 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I fortsættelse af tidligere besvarelse af 4. juni 1985 og under henvisning til den redegørelse for LSD-sagens forløb, som jeg her ved udgangen af august måned har fremsendt til folketingets kommunaludvalg, kan jeg supplerende oplyse følgende:

Af redegørelsen og den deri beskrevne litteratur fremgår, at der i hvert fald i England, USA, Canada og Holland blev anvendt LSD på lignende måde og i samme periode, dvs. i begyndelsen af 1960'erne, som på Frederiksberg hospital. For så vidt angår England henvises til redegørelsens særlige afsnit herom (C.2.1.) samt til dr. med. T. Vanggaards redegørelse af 12. juli 1985 til sundhedsstyrelsen vedrørende hans observationer på Powich hospitalet i England, der er optaget som bilag til redegørelsen.

Det fremgår af sidstnævnte, at psykoterapi eller mere indgående, endsige regelmæssige samtaler med patienterne ikke indgik i LSD-rutinen på Powich hospitalet hos de 22 tilfældigt udvalgte patienter, Vanggaard havde lejlighed til at følge ved flere besøg på hospitalet i perioden 1961-64.

Ad spm. nr. S 1359

Spørgsmålet, der sammen med den skriftlige begrundelse og det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 11636, var sålydende:

Til *indenrigsministeren* (26/6 85) af:

Lønger (VS):

Vil ministeren benægte, at de internationalt anerkendte eksperter Spencer, Sandison og Whitelaw, der i 50'erne havde tilknytning til Powick-klinikken i England, ved to lejligheder – nemlig i 1954 og 1957 – gennem indlæg i *Journal of Mental Science* advarede

mod anvendelse af LSD uden – eller med minimal – brug af psykoterapi?

Supplerende svar (30/8 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I fortsættelse af tidligere besvarelse af 4. juli 1985 og under henvisning til den redegørelse for LSD-sagens forløb, som jeg her i slutningen af august måned har fremsendt til folketingets kommunaludvalg, kan jeg supplerende oplyse følgende:

Af Spencer, Sandison og Whitelaw's artikel fra 1954 fremgår (direkte oversat fra engelsk) følgende: »Vi kan ikke understrege stærkt nok, at stoffet ikke hører til gruppen af fysisk virkende stoffer, og at det kun bør benyttes af erfarne psykoterapeuter og deres assistenter.«

Af artiklen fra 1954 fremgår endvidere, jfr. min redegørelse, afsnit C.2.1., at patienterne på Powick-hospitalet blev taget i LSD-behandling efter nogle få lægesamtaler, men at de ikke blev særligt forberedt til behandlingen, samt at en sygeplejerske sad ved siden af eller befandt sig i nærheden af det værelse, hvor behandlingen foregik, men at nogle patienter helst ville være alene. Lægen kunne tilkaldes ved behov under selve seancen. Efter behandlingsseancen tilbragte patienterne 1½-2 timer ugentligt sammen med lægen.

I artiklen fra 1957 er spørgsmålet om LSD-behandling – med eller uden psykoterapi – ikke særskilt omtalt. I artiklen redegøres derimod for erfaringen med de patienter, der er omtalt i 1954-artiklen, samt for nyttilkomne patienter, og at man i mellemtiden havde udvidet indikationsområdet for de patienter, man behandlede med LSD på hospitalet.

Af en artikel af dr. med. T. Vanggaard fra 1964, som er refereret i redegørelsen, fremgår, at behandlingen med LSD på Powick-hospitalet i begyndelsen af 1960'erne ikke adskiller sig fra behandlingen på Frederiksberg hospital. Dette støttes bl.a. også, jfr. redegørelsen, af den svenske psykiater L. Kaij, der besøgte Powick-hospitalet i efteråret 1962.

Der henvises endvidere til Vanggaards særlige redegørelse af 12. juli 1985 for hans besøg på Powick-hospitalet, der er optaget som bilag til redegørelsen. Det fremgår heraf, at psykoterapi eller mere indgående, endsige regelmæssige samtaler med patienterne ikke